

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Πενήντα Ένα

Παλμωνί: Αποκαλύπτοντας τον Κύριο του Χρόνου και της Γλώσσας στον Δανιήλ και στην Αποκάλυψη

Jeff Pippenger
2024-01-15

Εκείνος ο «κάποιος άγιος ο λαλών», στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, εδάφια δεκατρία και δεκατέσσερα, είναι ο Χριστός ως Παλμωνί. Στο βιβλίο της Αποκάλυψης, ο Χριστός προσδιορίζεται ως το Άλφα και το Ωμέγα, πράγμα το οποίο, μεταξύ άλλων θαυμαστών αληθειών, Τον ταυτοποιεί ως τον Θαυμαστό Γλωσσολόγο, και από κοινού τα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκάλυψης παριστούν τον Χριστό ως τον Κύριο του χρόνου και της γλώσσας. Υπερβαίνει την ανθρώπινη ικανότητα να κατανοηθεί η σημασία και το βάθος του τι σημαίνει ότι ο Χριστός, ως Παλμωνί (ο Αριθμητής των Μυστικών), εισάγει εκείνο το γνώρισμα του χαρακτήρα Του στα δύο εδάφια που θεμελιώνουν τον κεντρικό στύλο του Αντβεντισμού· όμως τα μυστικά τα οποία ο Αριθμητής των Μυστικών επιλέγει να αποκαλύψει αποτελούν δική μας ευθύνη να τα αναγνωρίσουμε και να τα υπερασπισθούμε.

Τὰ κρυπτὰ ἀνήκουσιν εἰς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν· τὰ δὲ ἀποκεκαλυμμένα εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὰ τέκνα ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, διὰ τὸ πράττωμεν πάντας τοὺς λόγους τοῦ νόμου τούτου.
Δευτερονόμιον 29:29.

Ένα μυστικό που έχει αποκαλυφθεί είναι ότι ο Αριθμητής των Μυστηρίων (Palmoni) είναι εκείνος ο «άγιος τις ο λαλών», και στις δύο εδάφια όπου αποκαλύπτει τον Εαυτό Του, προσδιορίζεται ο κεντρικός στύλος του Αντβεντισμού. Στα δύο εκείνα εδάφια ο Θαυμαστός Αριθμητής προσδιορίζει την «αύξηση της γνώσεως», την οποία Αυτός, ως ο Λέων εκ της φυλής του Ιούδα, αποσφράγισε το 1798. Στα δύο εκείνα εδάφια, τα πετράδια του ονείρου του Μίλλερ, τα οποία αντιπροσωπεύουν την «αύξηση της γνώσεως», δημοσιεύθηκαν, κατά την καθοδήγηση της χειρός του Palmoni, επάνω στις δύο πλάκες του Αββακούμ.

Τότε άκουσα έναν άγιο να μιλά, και ένας άλλος άγιος είπε προς εκείνον τον άγιο που μιλούσε:
Έως πότε θα ισχύει η όραση περί της καθημερινής θυσίας και της παραβάσεως της ερημώσεως, ώστε και το αγιαστήριο και το στράτευμα να παραδίδονται για να καταπατώνται;
Και μου είπε: Έως δύο χιλιάδες και τριακόσιες ημέρες· τότε το αγιαστήριο θα καθαριστεί.
Δανιήλ 8:13, 14.

Αφού ο Δανιήλ έλαβε την προφητική όραση των βασιλείων της βιβλικής προφητείας και κατόπιν άκουσε τον ουράνιο διάλογο στα εδάφια δεκατρία και δεκατέσσερα, επιζήτησε να κατανοήσει την «όραση».

Και συνέβη, όταν εγώ, ο ίδιος εγώ ο Δανιήλ, είδα το όραμα και ζητούσα την έννοιά του, τότε, ιδού, εστάθη ενώπιόν μου κάποιος με όψη ανθρώπου. Και άκουσα φωνή ανθρώπου ανάμεσα στις όχθες του Ουλαϊ, η οποία φώναξε και είπε: Γαβριήλ, κάμε τον άνθρωπο αυτόν να κατανοήσει το όραμα. Δανιήλ 8:15, 16.

Το «όραμα» το οποίο ο Δανιήλ επιζητεί να κατανοήσει είναι το όραμα «chazon», αλλά το όραμα «mareh» είναι εκείνο για το οποίο ο Γαβριήλ λαμβάνει εντολή να καταστήσει τον Δανιήλ να το κατανοήσει. Κάθε γεγονός έχει τη σημασία του, και αν αυτό το γεγονός παραβλεφθεί, η δομή και το σχέδιο του χωρίου ουσιωδώς καταστρέφονται. Στο εδάφιο δεκαπέντε, όταν ο Δανιήλ επιζητεί να κατανοήσει το όραμα «chazon», το «mareh» είναι κρυμμένο, αλλά εξακολουθεί να παρίσταται· διότι με την «όψη ανθρώπου» (Γαβριήλ), η εβραϊκή λέξη «mareh» αποδίδεται ως «όψη». Στο εδάφιο δεκαπέντε εκπροσωπούνται και οι δύο λέξεις που έχουν μεταφρασθεί ως «όραμα». Ο Δανιήλ, στο εδάφιο δεκαπέντε, επιζητεί να κατανοήσει το «chazon», αλλά ο Παλμωνί διατάζει τον Γαβριήλ, στο εδάφιο δεκαέξι, να καταστήσει τον Δανιήλ να κατανοήσει το «mareh». Ο σχεδιασμός αυτών των δύο εδαφίων είναι σκόπιμος και υπογραμμίζει τη σύνδεση και τη διαφορά μεταξύ των δύο λέξεων.

Είναι ο Παλμωνί εκείνος που προστάζει τον Γαβριήλ να καταστήσει τον Δανιήλ ικανό να κατανοήσει τη «μαρέχ», διότι Εκείνος που προστάζει τον Γαβριήλ είναι Εκείνος που στέκεται επάνω από τα ύδατα, και ο Γαβριήλ άκουσε τη φωνή Του, «φωνή ανθρώπου ανά μέσον τῶν ὄχθῶν τοῦ Οὐλάι». Είναι ο ποταμός Οὐλάι που ρέει μεταξύ των οχθῶν, και είναι ο Χριστός που στέκεται επάνω από τα ύδατα στις Γραφές. Σε συνδυασμό με αυτό το γεγονός, είναι και το γεγονός ότι ο Χριστός, ως ο αρχάγγελος, είναι Εκείνος που προστάζει τους αγγέλους. Η φωνή μεταξύ των οχθῶν είναι η φωνή εκείνου του «ενός αγίου» στο εδάφιο δεκατρία, και είναι ο λόγος Του που προστάζει τον Γαβριήλ να καταστήσει τον Δανιήλ ικανό να κατανοήσει το όραμα της «μαρέχ». Στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, ο Χριστός βρίσκεται και πάλι μεταξύ των οχθῶν του ποταμού. Στο δωδέκατο κεφάλαιο είναι ενδεδυμένος λινά, και ομνύει εις τον Ζώντα εις τους αιώνας.

Σὺ δέ, ὦ Δανιήλ, κλείσον τοὺς λόγους καὶ σφράγισον τὸ βιβλίον ἕως τοῦ καιροῦ τοῦ τέλους· πολλοὶ θέλουσι περιτρέχει ἐνθάδε καὶ ἐκεῖ, καὶ ἡ γνῶσις θέλει πληθυνθῆ. Καὶ ἐγὼ Δανιήλ εἶδον, καὶ ἰδοὺ, ἄλλοι δύο ἴσταντο, εἷς ἐντεῦθεν τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, καὶ εἷς ἐκεῖθεν τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ. Καὶ εἶπεν εἷς πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν ἐνδεδυμένον λίνῳ, τὸν ἐπάνω τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ, Ἔως πότε θέλει εἶσθαι τὸ τέλος τούτων τῶν θαυμασιῶν; Καὶ ἤκουσα τοῦ ἀνδρὸς τοῦ ἐνδεδυμένου λίνῳ, τοῦ ἐπάνω τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ, ὅτε ὕψωσε τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα καὶ τὴν ἀριστερὰν αὐτοῦ χεῖρα εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ὤμοσε εἰς τὸν ζῶντα εἰς τοὺς αἰῶνας, ὅτι θέλει εἶσθαι εἰς καιρὸν, καιροῦς, καὶ ἡμισυ καιροῦ· καὶ ὅταν συντελέσῃ τὸ διασκορπίσαι τὴν δύναμιν τοῦ ἀγίου λαοῦ, πάντα ταῦτα θέλουσι τελειωθῆ. Δανιήλ 12:4–7.

Ο Άνθρωπος ο οποίος ήταν «ενδεδυμένος λινά, και ο οποίος ήτο επάνω εις τα ύδατα του ποταμού», «ύψωσε την δεξιάν Αυτού χείρα και την αριστεράν Αυτού χείρα προς τον ουρανόν, και ὤμοσε εις Εκείνον ο οποίος ζῆ εις τους αιώνας», και Αυτός είναι ο ίδιος Άνθρωπος, ο οποίος εις το ὄγδοον κεφάλαιον προσέταξε τον Γαβριήλ. Εις το δέκατον κεφάλαιον της Αποκαλύψεως, ο Χριστός επίσης ὕψωσε την χείρα Αυτού και ὤμοσε εις Εκείνον ο οποίος ζῆ εις τους αιώνας, ἀλλ' ἐκεῖ στέκεται επάνω και εις τα ύδατα και εις την γην.

Και ο άγγελος, τον οποίο είδα να στέκεται επάνω στη θάλασσα και επάνω στη γη, ὕψωσε το χέρι του προς τον ουρανό, και ορκίσθηκε εις Αυτόν ο οποίος ζει στους αιώνες των αιώνων, ο οποίος δημιούργησε τον ουρανό και ὅσα είναι εν αὐτῷ, και τη γη και ὅσα είναι εν αὐτῇ, και τη θάλασσα και ὅσα είναι εν αὐτῇ, ὅτι χρόνος δεν θα υπάρχει πλέον. Αποκάλυψις 10:5, 6.

Ο ισχυρός άγγελος του δεκάτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως είναι ο Παλμωνί, ο οποίος ελάλησε προς τον Γαβριήλ ανάμεσα στις όχθες του ποταμού στο όγδοο κεφάλαιο και προσδιόρισε πότε θα ερχόταν το «τέλος» των «θαυμασίων» στο δωδέκατο κεφάλαιο. Στο δέκατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, Αυτός είναι εκείνος που εβρόντησε ως «λέων», διότι εκεί παριστάνεται ως ο Λέων της φυλής του Ιούδα.

Και ένας εκ των πρεσβυτέρων μου λέγει· Μη κλαίει· ιδού, ο Λέων εκ της φυλής του Ιούδα, η Ρίζα του Δαβίδ, υπερίσχυσε, ώστε να ανοίξη το βιβλίον και να λύση τας επτά σφραγίδας αυτού. Και είδον, και ιδού, εν μέσω του θρόνου και των τεσσάρων ζώων, και εν μέσω των πρεσβυτέρων, ίστατο Αρνίον ως εσφαγμένον, έχον επτά κέρατα και επτά οφθαλμούς, οίτινες είναι τα επτά Πνεύματα του Θεού τα απεσταλμένα εις πάσαν την γην. Και ήλθε και έλαβε το βιβλίον εκ της δεξιάς του καθημένου επί του θρόνου. Αποκάλυψις 5:5-7.

Ως ο Λέων της φυλής του Ιούδα, ο Χριστός είναι το Αρνίο που υπερίσχυσε για να ανοίξει το βιβλίο που ήταν σφραγισμένο με επτά σφραγίδες. Είτε βαδίζει επάνω στα ύδατα στο βιβλίο του Δανιήλ, είτε έχει το ένα πόδι επάνω στη θάλασσα και το άλλο επάνω στη γη στην Αποκάλυψη, καθεμιά από τις προφητικές παραστάσεις συνδέεται με προφητικό χρόνο. Και ως ο Λέων της φυλής του Ιούδα, ο Χριστός και σφραγίζει και αποσφραγίζει τον Λόγο Του. Όπως σφράγισε το βιβλίο του Δανιήλ, έτσι σφράγισε επίσης και τις επτά βροντές στο δέκατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως.

«Ο ισχυρός άγγελος που καθοδήγησε τον Ιωάννη δεν ήταν άλλος παρά ο Ιησούς Χριστός. Το ότι έθεσε το δεξί Του πόδι επάνω στη θάλασσα και το αριστερό Του επάνω στη γη, φανερώνει τον ρόλο που επιτελεί στις τελευταίες σκηνές της μεγάλης διαμάχης με τον Σατανά. Αυτή η στάση δηλώνει την υπέρτατη δύναμη και εξουσία Του επάνω σε ολόκληρη τη γη. Η διαμάχη είχε καταστεί από εποχή σε εποχή ολοένα σφοδρότερη και αποφασιστικότερη, και θα εξακολουθήσει να γίνεται έτσι, έως τις τελικές σκηνές, όταν η επιδέξια ενέργεια των δυνάμεων του σκότους θα φθάσει στο αποκορύφωμά της. Ο Σατανάς, ενωμένος με πονηρούς ανθρώπους, θα εξαπατήσει ολόκληρο τον κόσμο και τις εκκλησίες που δεν δέχονται την αγάπη της αλήθειας. Αλλά ο ισχυρός άγγελος απαιτεί προσοχή. Κράζει με μεγάλη φωνή. Πρόκειται να καταδείξει τη δύναμη και την εξουσία της φωνής Του σε εκείνους που ενώθηκαν με τον Σατανά για να αντιταχθούν στην αλήθεια.»

«Αφού οι επτά αυτές βροντές εξέφεραν τις φωνές τους, η εντολή δίδεται στον Ιωάννη, όπως και στον Δανιήλ, σχετικά με το μικρό βιβλίο: “Σφράγισε όσα ελάλησαν οι επτά βροντές.” Αυτά αναφέρονται σε μελλοντικά γεγονότα, τα οποία θα αποκαλυφθούν κατά τη σειρά τους. Ο Δανιήλ θα σταθεί στον κλήρο του στο τέλος των ημερών. Ο Ιωάννης βλέπει το μικρό βιβλίο ασφράγιστο. Τότε οι προφητείες του Δανιήλ λαμβάνουν τη δέουσα θέση τους στα μηνύματα του πρώτου, του δευτέρου και του τρίτου αγγέλου που πρόκειται να δοθούν στον κόσμο. Η αποσφράγιση του μικρού βιβλίου ήταν το μήνυμα σε σχέση με τον χρόνο.»

«Τα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκαλύψεως είναι ένα. Το ένα είναι προφητεία, το άλλο αποκάλυψη· το ένα βιβλίο σφραγισμένο, το άλλο βιβλίο ανοιγμένο. Ο Ιωάννης άκουσε τα μυστήρια τα οποία ελάλησαν οι βροντές, αλλά διατάχθηκε να μην τα γράψει.»

«Το ιδιαίτερο φως που δόθηκε στον Ιωάννη και εκφράστηκε στους επτά βροντές ήταν μια σκιαγράφηση γεγονότων τα οποία θα διαδραματίζονταν υπό τα αγγέλματα του πρώτου και του δεύτερου αγγέλου». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, τόμος 7, 971.

Ο Χριστός, ο οποίος παριστάνεται ως Παλαμονί, ο Άνθρωπος στα κεφάλαια οκτώ και δώδεκα, ο ευρισκόμενος επάνω στα ύδατα, είναι επίσης ο ισχυρός άγγελος με το μικρό βιβλίο στο χέρι Του. Αυτός είναι ο Λέων της φυλής του Ιούδα, ο οποίος σφραγίζει και αποσφραγίζει τον Λόγο Του, και Αυτός είναι εκείνος που προστάζει τον Γαβριήλ, διότι είναι ο Μιχαήλ ο αρχάγγελος.

Όμως ο Μιχαήλ ο αρχάγγελος, όταν, διαλεγόμενος με τον διάβολο, επιλοιδώνει περί του σώματος του Μωυσή, δεν ετόλμησε να εκφέρει εναντίον του κατηγορία βλάσφημον, αλλά είπε: Ο Κύριος να σε επιτιμήσει. Ιούδα 1:9.

Ο Μιχαήλ είναι το όνομα του Χριστού, και το όνομα αυτό δηλώνει ότι Αυτός είναι ο αρχηγός όχι μόνον των αγγέλων, αλλά είναι επίσης εκείνος που έχει την εξουσία να ανασταίνει. Το όνομα Μιχαήλ σημαίνει «ποιος είναι όμοιος με τον Θεό». Όταν ο Ναβουχοδονόσορ είδε μέσα στην κάμιννο, μαζί με τους τρεις νέους, έναν όμοιο με Υιό Θεού, είδε τον Μιχαήλ. Και ο αρχάγγελος Μιχαήλ είναι επίσης ο άρχων του λαού του Θεού, εναντίον του οποίου το μικρό κέρασ της ειδωλολατρικής Ρώμης μεγαλοποιήθηκε στον σταυρό, σε εκπλήρωση του όγδοου κεφαλαίου του Δανιήλ, εδάφιο ένδεκα.

Αλλ' εγώ θα σου δείξω εκείνο το οποίο είναι καταγεγραμμένο στη γραφή της αληθείας· και δεν υπάρχει κανείς που να με υποστηρίζει σε αυτά, παρά μόνον ο Μιχαήλ, ο άρχοντάς σας. Δανιήλ 10:21.

Είναι ο Μιχαήλ εκείνος που διατάζει τους αγγέλους, που ανασταίνει τους νεκρούς και που αποφασίζει πότε λήγει ο καιρός της δοκιμασίας.

«Και κατά τον καιρόν εκείνον θέλει εγερθή ο Μιχαήλ, ο άρχων ο μέγας, ο ιστάμενος υπέρ των υιών του λαού σου· και θέλει είσθαι καιρός θλίψεως, οποία δεν εγένετο αφ' ότου υπήρξεν έθνος έως εκείνου του καιρού· και κατά τον καιρόν εκείνον ο λαός σου θέλει σωθή, πας ο ευρισκόμενος γεγραμμένος εν τω βιβλίω.» Όταν έλθει αυτός ο καιρός της θλίψεως, κάθε περίπτωση έχει ήδη κριθεί· δεν υπάρχει πλέον δοκιμασία, δεν υπάρχει πλέον έλεος για τους αμετανόητους. Η σφραγίδα του ζώντος Θεού είναι επάνω στον λαό Του. Αυτό το μικρό υπόλοιπο, ανίκανο να υπερασπισθεί τον εαυτό του μέσα στη θανατηφόρα σύγκρουση με τις δυνάμεις της γης, οι οποίες έχουν παραταχθεί από το στράτευμα του δράκοντος, καθιστά τον Θεό υπεράσπισή του. Το διάταγμα έχει εκδοθεί από την ανώτατη επίγεια εξουσία ότι πρέπει να προσκυνήσουν το θηρίο και να λάβουν το χάραγμά του, υπό την απειλή διωγμού και θανάτου. Είθε ο Θεός να βοηθήσει τώρα τον λαό Του, διότι τι θα μπορέσουν τότε να πράξουν σε μια τόσο φοβερή σύγκρουση χωρίς τη βοήθειά Του!» Testimonies, τόμος 5, 212.

Το τελικό μυστικό που αποσφραγίζει ο Λέων της φυλής του Ιούδα είναι η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού, και περιλαμβάνει το ότι Αυτός έχει τον έλεγχο του σχεδίου και της δομής κάθε στοιχείου του προφητικού Του Λόγου. Ο Άνδρας ο ενδεδυμένος λινά, ο ιστάμενος επάνω των υδάτων, ο οποίος υψώνει τη χείρα Του και ομνύει εις τον Ζώντα εις τους αιώνας, και ο οποίος κράζει ως Λέων, πράγμα που κάνει επτά βροντές να εκφέρουν τις φωνές τους, είναι Εκείνος που σφραγίζει

το βιβλίο του Δανιήλ και σφραγίζει τις επτά βροντές της Αποκάλυψης. Αυτός είναι που αποσφραγίζει το βιβλίο που είναι σφραγισμένο με επτά σφραγίδες, που έχει την εξουσία να αναστήσει, και που είναι ο μέγας Άρχων ο οποίος εγείρεται και αναγγέλλει το τέλος της δοκιμασίας. Όταν ο Παλμωνί πρόσταξε τον Γαβριήλ να κάμει τον Δανιήλ να κατανοήσει το όραμα «mareh», ακριβώς αυτό εννοούσε.

Δεν πρόσταξε τον Γαβριήλ να κάμει τον Δανιήλ να εννοήσει το όραμα του «χαζών». Το όραμα του «χαζών» είναι το όραμα των βασιλειών της βιβλικής προφητείας στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, εδάφια ένα έως δώδεκα, και είναι επίσης το «όραμα» στο οποίο γίνεται αναφορά στο εδάφιο δεκατρία, μέσα σε ένα ερώτημα περί διάρκειας. «Έως πότε θέλει είσθαι το όραμα;» Το όραμα του «χαζών» αφορά τις ερημωτικές δυνάμεις της καθημερινής (παγανισμού) και της παραβάσεως (παπισμού), οι οποίες καταπατούν το αγιαστήριο και το στράτευμα.

Κατόπιν ήκουσα έναν άγιο να ομιλεί, και ένας άλλος άγιος είπε προς εκείνον τον συγκεκριμένο άγιο που ωμίλει: Έως πότε θα διαρκέσει το όραμα περί της καθημερινής θυσίας και της παραβάσεως της ερημώσεως, ώστε και το αγιαστήριο και το στράτευμα να παραδοθούν εις καταπάτησιν; Δανιήλ 8:13.

Ο Χριστός, ως Παλμωνί (ο Θαυμαστός Αριθμητής), ερωτάται «έως πότε» θα είναι το όραμα, το «chazon», και απαντά: «έως δύο χιλιάδες και τριακόσιες ημέρες· τότε το αγιαστήριο θα καθαρισθεί». Κατόπιν ο Δανιήλ επιθυμεί να κατανοήσει το όραμα, το «chazon», το οποίο αφορά «την παντοτεινή θυσία και την παράβαση της ερημώσεως, ώστε και το αγιαστήριο και το στράτευμα να παραδοθούν εις καταπάτησιν». Αλλά ο Γαβριήλ λαμβάνει εντολή να κάνει τον Δανιήλ να κατανοήσει το όραμα, το «mareh». Κάθε γεγονός έχει τη σημασία του στον Λόγο του Θεού. Το όραμα «mareh» είναι το όραμα των εσπερινών και πρωινών, το οποίο προσδιορίζεται στο εδάφιο είκοσι έξι.

Και η όρασις της εσπέρας και του πρωινού, η οποία ελαλήθη, είναι αληθινή· διά τούτο σφράγισον την όρασιν, διότι θέλει είσθαι διά πολλές ημέρας. Δανιήλ 8:26.

Η λέξη «όραμα» μνημονεύεται δύο φορές στο εδάφιο. Η πρώτη αναφορά είναι το όραμα «mareh» και η δεύτερη είναι το όραμα «chazon». Το όραμα «mareh» είναι το όραμα των «εσπερινών και πρωινών». Η εβραϊκή έκφραση «εσπερινά και πρωινά» απαντά συχνά στην Αγία Γραφή, και μεταφράζεται πάντοτε ως «εσπερινά και πρωινά», όπως και στο εδάφιο είκοσι έξι. Το μόνο σημείο στην Αγία Γραφή όπου μεταφράζεται διαφορετικά από το «εσπερινά και πρωινά» είναι στο εδάφιο δεκατέσσερα, όπου αποδίδεται απλώς ως «ημέρες». Το πραγματικό εβραϊκό κείμενο του εδαφίου δεκατέσσερα θα έλεγε: «Έως δύο χιλιάδες τριακόσια εσπερινά και πρωινά».

Το εδάφιο που αποτελεί τον κεντρικό στύλο του Αντβεντισμού είναι το μόνο εδάφιο στον Λόγο του Θεού όπου τα «εσπέρας και πρωϊα» αποδίδονται απλώς ως «ημέρες». Κάθε γεγονός έχει τη σημασία του, και, αν μη τι άλλο, είναι σαφές ότι ο Παλμονί εσκεμμένως έδινε έμφαση στο εδάφιο. Το έπραξε αυτό κατευθύνοντας τη διάνοια εκείνων που μετέφρασαν τη Βίβλο του Βασιλέως Ιακώβου, ώστε να γράψουν τη φράση διαφορετικά από ό,τι πάντοτε γράφεται στον Λόγο Του. Το σημείο που πρέπει να συναχθεί από αυτό το γεγονός είναι ότι, όταν λέγεται στον Γαβριήλ να κάνει τον Δανιήλ να κατανοήσει το όραμα «mareh», του λέγεται να κάνει τον Δανιήλ να κατανοήσει το

όραμα της εμφανίσεως του 1844, και όχι το όραμα «chazon» που αφορά την καταπάτηση του αγιαστηρίου και του στρατεύματος.

Το όραμα των «εσπερινών και πρωινών» αφορά μια εμφάνιση που λαμβάνει χώρα όταν άρχισε ο καθαρισμός του αγιαστηρίου στις 22 Οκτωβρίου 1844. Το όραμα της εμφάνισης της 22ας Οκτωβρίου 1844 δεν αφορά την καταπάτηση του αγιαστηρίου, αλλά τον καθαρισμό του αγιαστηρίου. Υπήρξε προφητική εμφάνιση κατά την ημερομηνία εκείνη;

«Η έλευση του Χριστού ως του αρχιερέως μας στα Άγια των Αγίων, για τον καθαρισμό του αγιαστηρίου, όπως παρουσιάζεται στο Δανιήλ 8:14· η έλευση του Υιού του ανθρώπου προς τον Παλαιό των Ημερών, όπως εκτίθεται στο Δανιήλ 7:13· και η έλευση του Κυρίου στον ναό Του, όπως προελέχθη από τον Μαλαχία, είναι περιγραφές του αυτού γεγονότος· και αυτό επίσης παριστάνεται από την έλευση του νυμφίου στον γάμο, όπως περιγράφεται από τον Χριστό στην παραβολή των δέκα παρθένων, στο Κατά Ματθαίον 25.» Η Μεγάλη Διαμάχη, σ. 426.

Ο Γαβριήλ έλαβε εντολή να κάνει τον Δανιήλ να κατανοήσει την προφητική εμφάνιση του Χριστού στον ναό Του στις 22 Οκτωβρίου 1844. Για τον λόγο αυτόν, ο Γαβριήλ έδωσε στον Δανιήλ δεύτερη μαρτυρία για την ημερομηνία της 22ας Οκτωβρίου 1844, διότι ο Γαβριήλ οδήγησε κάθε συγγραφέα της Αγίας Γραφής που κατέγραψε κάποια μορφή της βιβλικής αρχής, η οποία προσδιορίζει ότι η αλήθεια βεβαιώνεται επί τη μαρτυρία δύο. Εάν ο Γαβριήλ επρόκειτο να κάνει τον Δανιήλ να κατανοήσει την 22α Οκτωβρίου 1844, θα χρειαζόταν δεύτερη μαρτυρία για να εδραιώσει «το όραμα της εμφάνισης».

Ο Γαβριήλ αρχίζει το έργο του απευθυνόμενος πρώτα στην επιθυμία του Δανιήλ να κατανοήσει το όραμα του «chazon», και το πράττει αυτό προσδιορίζοντας ότι το όραμα του «chazon» είναι το όραμα που ολοκληρώνεται στον «καιρό του τέλους» το 1798.

Και ήκουσα φωνή ανθρώπου μεταξύ των οχθών του Ουλάι, η οποία εκάλεσε και είπε: Γαβριήλ, κάμε τον άνθρωπον τούτον να εννοήσει την όρασιν. Και ήλθε πλησίον όπου ιστάμην· και όταν ήλθε, εφοβήθην και έπεσα κατά πρόσωπον· αλλ' εκείνος μοι είπε: Εννόησον, υιέ ανθρώπου· διότι εις τον καιρόν του τέλους θέλει είσθαι η όρασις. Δανιήλ 8:16, 17.

Το «όραμα» του προηγούμενου εδαφίου, δηλαδή «κατά τον καιρόν του τέλους», είναι το όραμα «chazon», και ο «καιρός του τέλους» στο βιβλίο του Δανιήλ είναι το 1798. Αυτό είναι το «όραμα» το οποίο ο Δανιήλ είχε επιζητήσει να κατανοήσει, αλλά δεν ήταν το «όραμα» το οποίο ο Γαβριήλ έλαβε εντολή να κάμει τον Δανιήλ να κατανοήσει. Διότι γι' αυτό ο Γαβριήλ πρόκειται να παράσχει δεύτερη μαρτυρία.

Και ήλθε πλησίον τοῦ τόπου ὅπου ιστάμην· καὶ ὅτε ήλθε, ἐφοβήθην καὶ ἔπεσα ἐπὶ πρόσωπόν μου· ἀλλ' εἶπέ μοι· Νόησον, υἱέ ἀνθρώπου· διότι ἡ ὄρασις ἀναφέρεται εἰς τὸν καιρόν τοῦ τέλους. Καὶ ἐνῶ ἐλάλει μετ' ἐμοῦ, ἔπεσα εἰς βαθὺν ὕπνον ἐπὶ προσώπου μου πρὸς τὴν γῆν· ἀλλὰ με ἤγγισε καὶ με ἔστησεν ὄρθιον. Καὶ εἶπεν· Ἴδου, θὰ σοὶ γνωρίσω τί θὰ συμβῆῖ εἰς τὸ ἔσχατον τῆς ὀργῆς· διότι ἐν τῷ ὀρισμένῳ καιρῷ θὰ ἔλθῃ τὸ τέλος. Δανιήλ 8:17–19.

Ο Γαβριήλ αναλαμβάνει το έργο που του έχει ανατεθεί, πληροφορώντας τον Δανιήλ να «ιδού», δηλαδή να θεωρήσει το επόμενο γεγονός. Το επόμενο γεγονός είναι ότι η «έσχατη αγανάκτηση», από τις δύο «επτά φορές» του Λευιτικού είκοσι έξι, λήγει το 1844. Η «έσχατη αγανάκτηση» προσδιορίζεται άμεσα ως χρονική προφητεία, διότι έχει «προσδιορισμένο καιρό» κατά τον οποίο θα «τελειώσει». Η «αγανάκτηση» πρέπει να αντιπροσωπεύει μια χρονική περίοδο, διότι έχει «προσδιορισμένο καιρό» για το τέλος της. Εάν η «αγανάκτηση» ήταν απλώς ένα χρονικό σημείο, δεν θα είχε τέλος· θα ήταν απλώς το σημείο κατά το οποίο έλαβε χώρα.

Η «οργή» είχε ένα καθορισμένο σημείο λήξεως· επομένως, αντιπροσωπεύει το τέλος μιας χρονικής περιόδου. Η χρονική αυτή περίοδος παρουσιάζεται ως «η τελευταία οργή». Εάν υπάρχει τελευταία, τότε πρέπει να υπάρχει και πρώτη. Η «πρώτη οργή» προσδιορίζεται στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, και εκεί επίσης αποτελεί χρονική περίοδο, διότι ο παπισμός επρόκειτο να «ενεργήσει και να ευημερήσει» έως το τέλος της «οργής».

Και εκ τῶν συνετῶν τινὲς θέλουσι πέσει, διὰ τὸ δοκιμασθῶσι, καὶ τὸ καθαρισθῶσι, καὶ τὸ λευκανθῶσι, ἕως τοῦ καιροῦ τοῦ τέλους· διότι ἔτι εἶναι διὰ καιρὸν προσδιορισμένον. Καὶ ὁ βασιλεὺς θέλει πράξει κατὰ τὸ θέλημά του· καὶ θέλει ὑψωθῆ καὶ μεγαλυνθῆ ὑπὲρ πάντα θεόν, καὶ θέλει λαλήσει θαυμάσια κατὰ τοῦ Θεοῦ τῶν θεῶν, καὶ θέλει εὐδοθῆ ἕως οὗ συντελεσθῆ ἡ αγανάκτησις· διότι τὸ ἀποφασισμένον θέλει ἐκτελεσθῆ. Δανιήλ 11:35, 36.

Στα δύο αυτά εδάφια, το θέμα είναι ο βασιλιάς ο οποίος πράττει κατά το θέλημά του και υψώνει τον εαυτό του. Το εδάφιο τριάντα έξι είναι το εδάφιο το οποίο ο Παύλος παραφράζει, καθώς προσδιορίζει τον «άνθρωπον της αμαρτίας» που κάθεται στον ναό του Θεού, αποδεικνύοντας τον εαυτό του ότι είναι Θεός. Ο διωγμός των Σκοτεινών Αιώνων από το έτος 538 έως το 1798 προσδιορίζεται στο εδάφιο τριάντα πέντε, και συνεχίζεται έως «τον καιρόν του τέλους», που ήταν το 1798, ο οποίος ήταν ο «διορισμένος καιρός». Κατόπιν, το εδάφιο τριάντα έξι προσδιορίζει ότι ο παπισμός θα «ευδοθῆ» «έως ου συντελεσθῆ η οργή». Το εδάφιο προσδιορίζει ότι ο παπισμός ευδοχώθηκε έως το 1798, οπότε η πρώτη «οργή» είχε «συντελεσθῆ». Ο προφητικός Λόγος του Θεού είχε «αποφασίσει» ότι ο παπισμός θα συνεχιζόταν επί χίλια διακόσια εξήντα έτη, έως το 1798, το οποίο ήταν ο «καιρός του τέλους».

Η πρώτη «αγανάκτηση» έληξε το 1798, και «η τελευταία αγανάκτηση» έληξε το 1844. Αμφότερες οι αγανακτήσεις παρουσιάζονται ως χρονικές περιόδους, οι οποίες είχαν συγκεκριμένες λήξεις, προσδιορίζοντάς τες έτσι αμφότερες ως χρονικές προφητείες. Στον Γαβριήλ δόθηκε εντολή από τον Παλαμωνί να καταστήσει τον Δανιήλ ικανό να κατανοήσει το όραμα της εμφανίσεως («mareh»), των «εσπερινών και πρωινών» (ημερών) που προσδιόριζαν την 22α Οκτωβρίου 1844, και το έπραξε αυτό παρέχοντας δεύτερη μαρτυρία για εκείνη την ημερομηνία.

Το όραμα «chazon» του δεκάτου τρίτου εδαφίου, το οποίο ο Δανιήλ επιθυμούσε να κατανοήσει, ήταν το όραμα της καταπατήσεως που έληξε στον «καιρό του τέλους» το 1798. Το όραμα «mareh» του δεκάτου τετάρτου εδαφίου έληξε με την εμφάνιση του Χριστού στα Άγια των Αγίων στις 22 Οκτωβρίου 1844, σε εκπλήρωση της χρονικής προφητείας των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών, καθώς και σε εκπλήρωση της χρονικής προφητείας των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών. Αμφότερες αυτές οι χρονικές προφητείες παριστάνονται επάνω στους ιερούς πίνακες του

Αββακούμ, τους οποίους η Αδελφή Γουάιτ προσδιορίζει ότι κατευθύνθηκαν από το χέρι του Κυρίου και δεν θα πρέπει να αλλοιωθούν.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Έχουμε πολλά μαθήματα να διδαχθούμε, και πολλά, πάρα πολλά να απομάθουμε. Μόνον ο Θεός και ο ουρανός είναι αλάθητοι. Εκείνοι που νομίζουν ότι δεν θα χρειαστεί ποτέ να εγκαταλείψουν μια προσφιλώς διακρατούμενη άποψη, ότι δεν θα έχουν ποτέ αφορμή να μεταβάλουν μια γνώμη, θα απογοητευθούν. Όσο εμμένουμε στις δικές μας ιδέες και γνώμες με πεισματική επιμονή, δεν μπορούμε να έχουμε την ενότητα για την οποία προσευχήθηκε ο Χριστός». Review and Herald, 26 Ιουλίου, 1892.